

Arrest

nr. 171 567 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 8 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld op 25 mei 2012 en op 25 januari 2013.

Op 8 maart 2013, met kennisgeving op 29 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2012 werd ingediend en aangevuld op 25.05.2012 en 25.01.2013 door :

T., S. (R.R.: (...))

Geboren te Silivan op 10.05.1976

En echtgenote:

T., D. (R.R.: (...))

Geboren te Mersin op 29.09.1983

Wettelijke vertegenwoordigers van:

T., A. geboren te Istanbul op 01.05.2000

T., M. geboren te Istanbul op 29.04.2002

T., B. E. geboren te Antwerpen op 24.03.2012

Nationaliteit: Turkije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 2011 in België verblijven en een huurovereenkomst voorleggen op datum van 01.10.2011 verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat de oudste kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001).

Betrokkenen verwijzen tevens naar artikel 24 Handvest Grondrechten om aan te halen dat kinderen bijzondere bescherming nodig hebben en dat dit geldt voor alle kinderen op Belgisch grondgebied. Betrokkenen tonen echter niet aan waarom dit van toepassing zou zijn op hun eigen situatie. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoekers vroegen op 21.06.2011 asiel in België aan. Doordat betrokkenen reeds eerder asiel hadden aangevraagd in Hongarije, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Hongarije. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op datum van 22.07.2011. Bovendien dient hierbij te worden gesteld dat Hongarije gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.07.2011 een bijlage 26quater af, hen betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor

hun asielpprocedure in België afgesloten werd. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen geen hoger beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de asielaanvraag. Het indienen van een regularisatieverzoek kan echter geen soort van "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing. Dit vormt bijgevolg geen element waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen in het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor mogelijke wraakacties van een andere familie te Turkije. Zij leggen een vonnis uit Turkije voor net als enkele krantenartikels. Zij leggen echter geen bewijzen voor dat dit toepassing zou hebben op hun eigen situatie en dat hun leven in Turkije in gevaar zou zijn. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor mogelijke wraakacties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar rapporten van het MinBuZA Nederland en het Hungarian Helsinki Committee kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in respectievelijk Turkije en Hongarije en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de vernoemde artikels. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De advocaat van betrokkenen verwijst in de aanvraag tot regularisatie naar de zwangerschap van mevrouw en staft dit aan de hand van doktersattesten. Het kind werd echter reeds geboren op 24.03.2012 en aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, kan dit niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesmemorie voeren verzoekers de schending aan van artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel weerhouden in de synthesesmemorie luidt:

"De Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voor handen zijn, zoals voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft Hongarije zich akkoord verklaard met de overname op 22/07/2011 en tegen de bijlage 26quater werd geen hoger beroep ingediend.

Een regularisatieverzoek kan geen alternatief vormen voor het gebrek aan hoger beroep.

Voor wat betreft de mogelijke wraakactie van de familie C., bewijzen verzoekers niet dat de voorgelegde stukken (een Turks vonnis en krantenartikelen) op hen van toepassing zijn, noch dat hun leven aldus in gevaar zou zijn.

Een loutere vermelding volstaat niet als een buitengewone omstandigheid.

De door verzoekers geciteerde rapporten van het MinBuZA Nederland en het Hungarian Helsinki Committee beschrijven enkel de algemene toestand, hetzij in Turkije, hetzij in Hongarije.

Er kan dan ook geen sprake zijn van schending van art. 3 EVRM, noch van art. 4 van het Handvest der Grondrechten omdat er zelfs geen begin van bewijs voor handen is van wat verzoekers beweerd hebben.

Middel: Schending van art. 4 Handvest van de Grondrechten van de EU, art. 3 EVRM, art. 9bis Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Artikel 4 Handvest voorziet:

"Niemand mag worden onderworpen aan een foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM voorziet:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Artikel 9bis Vreemdelingenwet voorziet 'buitengewone omstandigheden' om de verblijfsmachtiging in België te kunnen aanvragen. Wat de beoordeling hiervan betreft, beschikt de administratie over een ruime appreciatiemarge, die echter beperkt wordt door wat "kennelijk onredelijk" is.

1.

Het asielverzoek van beide verzoekers werd niet behandeld door de bevoegde Belgische overheid, zodat de vluchtmotieven voor het eerst uiteengezet konden worden in het bestek van een verzoek op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De afgifte van de Bijlage 26quater op 26/07/2011, inhoudende een weigering om België als bevoegd asielland te beschouwen, zou leiden tot reflux naar Hongarije.

Het is inderdaad juist dat geen hoger beroep werd ingesteld (beroep tot nietigverklaring en/of tot schorsing) opzichts voormelde Bijlage 26quater (verzoekers hebben gewezen op het negatief juridisch advies daaromtrent, gelet op het feit dat deze Dublin-claim prima facie gegrond was), doch volgende vaststellingen zijn van groot belang:

a) die beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 26/07/2011, terwijl pas in een later stadium meer informatie ter beschikking kwam omtrent de concrete problemen met de Hongaarse asielprocedure en derhalve het gevaar dat verzoekers zouden teruggestuurd worden naar Servie.

Het gaat meer bepaald om volgende informatie:

- Het rapport **Access to Protection Jeopardized**, opgesteld door het Hungarian Helsinki Committee in december 2011, bedoeld als een informatieve nota voor de behandeling van Dublin-claims richting Hongarije;

Verzoekers hebben uitvoerig geciteerd uit dit rapport waaruit blijkt dat de situatie in Hongarije in bepaalde mate vergelijkbaar was met de gekende toestanden in Griekenland op het vlak van opvang en juridische afhandeling van asielverzoeken, waar inderdaad een aantal minimumstandaarden niet voorhanden waren (en blijkbaar nog niet zijn)

- Er is echter een ander, meer recent rapport van het **UNHCR** van april 2012, getiteld: Hungary as a country of asylum: Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary.

Het is noodzakelijk enkele overwegingen te citeren:

"6. Hungary has increased returns to countries it deems safe countries of asylum, and this creates the risk of indirect reflux. By way of example, approximately 450 applicants were prevented from entering the in-merit procedure in Hungary including those returned to Serbia in 2011. Ten cases of possible reflux were identified by UNHCR in 2010, seven in 2011. In some cases foreigners, including asylum-seekers, once returned to Serbia, are immediately upon admission transported by the Serbian police to the Macedonian border and handed over to the authorities of the former Yugoslav Republic of Macedonia without further formalities. As the former Yugoslav Republic of Macedonia considers Greece a safe country of asylum, asylum-seekers may end up, as a result of chain deportation, in Greece, and exposed to further removal, without ever having had their asylum claim considered on the merits."

"21. OIN treats most asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II Régulation as irregular migrants. They are generally issued with an expulsion order upon arrival in Hungary, automatically followed by placement in administrative détention. The Hungarian Helsinki Committee has challenged this practice in five cases involving the expulsion of asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II Régulation. The Metropolitan Court of Budapest has issued three judgments stating that the expulsion orders issued by the OIN were not lawful, that the OIN should have suspended the entire expulsion procedure until final détermination of the asylum claims, and that there exists no lawful ground for expulsion of an individual returned pursuant to the Dublin II Régulation where that individual requests asylum."

"43. UNHCR is concerned that asylum-seekers face serious challenges in accessing protection in Hungary in line with international and European standards, including because of the increasing use of administrative détention. Since April 2010, asylum détention has become the rule rather than the exception. Some 1.102 asylum-seekers were reported to have applied for asylum while in détention in

2011, representing two-thirds of the total number of asylum applicants. On average, 93 asylum-seekers were held in détention on any given day in Hungary in 2011. In the largest détention facility in Nyirbátor, the majority of the detainees spend 4-5 months in détention. Moreover, as of 24 December 2010, amendments to the législation relevant to asylum-seekers and refugees entered into force, making it possible to detain asylum-seekers while their cases are in the "in-merit" procédure, increasing the maximum length of administrative détention to 12 months, and authorizing the détention of families with children for up to 30 days."

"44. In addition to the lack of a clearly applicable légal basis for the détention of asylum-seekers, the previous détention practice from 2008 until the amendment of the asylum law in 2010 was unlawful and arbitrary, as it did not comply with the procédures prescribed by Hungarian law, notably Section 55(3) of the Asylum Law. Asylum-seekers were kept in administrative détention beyond the légal limit of 15 days and were not released, even after their case was referred to the regular status détermination procédure. The Hungarian practice of detaining asylum-seekers was the subject of a ruling by the European Court of Human Rights (ECtHR). The US Department of State's annual human rights report (released on 12 March 2010) explicitly referred to the unlawful détention of asylum-seekers in Hungary."

- Onder nummer 44 van voormeld rapport is een voetnoot vermeld, met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Lokpo en Touré versus Hungary, 20/09/2011 (stuk 4).

- Het is naar dit arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met zijn arrest nr. 81368 dd. 15/05/2012, verwezen heeft toen het de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid beval van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel dd. 09/05/2012.

Mede op basis van het arrest Lokpo & Touré en tevens van het voormelde rapport van het UNHCR concludeerde de Raad:

"De toegang tot de asielprocedure blijkt problematisch te zijn voor de personen die terugkeren bij toepassing van Dublin II aangezien ze niet automatisch aanzien worden als asielzoekers. Ze dienen nieuwe elementen aan te brengen ter ondersteuning van hun relaas, die additioneel moeten zijn ten opzichte van de initiële aanvraag. Opeenvolgende aanvragen hebben geen automatisch schorsend effect op de uitwijzingsmaatregelen. Dit resulteert in het feit dat asielzoekers die worden getransfereerd naar Hongarije in het kade van Dublin II in het algemeen niet beschermd zijn tegen uitwijzing naar derdelanden, zelfs wanneer de mérités van hun asielverzoek nog niet zijn onderzocht. [...]"

"De door verzoekende partij aangevoerde stelling dat zij in geval van overname Hongarije ingevolge de Dublin II-reglementering zal opgesloten worden en geen adequate asielprocedure kan doorlopen, vindt prima facie steun in de bijgebrachte stukken."

"Deze landeninformatie, inzonderheid van het UNHCR die dateert van april 2012, was beschikbaar voor de verwerende partij op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing. Op basis van deze voorhanden zijnde informatie kon de verwerende partij de werking van het asielstelsel in Hongarije, de verantwoordelijke lidstaat, beoordelen zodat de risico's kunnen worden ingeschat. [...]"

(stuk 5)

b) Het is pertinent onjuist en derhalve ook strijdig met de materiële motiveringsplicht wat verweerder voorhoudt:

ni. dat verzoekers het bewijs van mogelijke wraakacties van de familie C. in Turkije niet hard maken of toepasselijk op hun eigen situatie.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar de bij het initiële regularisatieverzoek gevoegde stukken onder 2 en 3, meer bepaald de Turkse krantenartikelen en het vonnis van de Rechtbank van Diyarbakir dd. 07/05/2004.

Ook al is het niet vertaald naar het Nederlands - opmerking die niet door verweerder werd gemaakt in de beslissing - toch blijkt hieruit dat de tussen de beide families ontstane situatie van bloedwraak, als gevolg van een schietpartij op 26/03/199, heeft geleid tot de absolute noodzaak om niet alleen de stad Diyarbakir, maar ook het land Turkije te verlaten, gewoon uit lijfsbehoud.

Verzoekers schreven hierover in hun initieel verzoekschrift het volgende:

"Op 26.3.1999 heeft zich in Diyarbakir een schietpartij voorgedaan, waarbij familieleden betrokken waren van de heer T. S. en van deze van de familie C. Hierbij werden van respectievelijk beide families telkens twee mensen dodelijk gewond.

Voor wat betreft de familie T. ging het om A. en M. K.

Drie andere familieleden belandden in de gevangenis: zijn vader R., een oom I. en nog een familielid met de naam S..

Uiteindelijk werd deze zaak behandeld voor de rechtbank te Diyarbakir, afdeling zware correctionele zaken, die op 07.05.2004 een vonnis velde (stuk 3). Over deze feiten was reeds bericht door minstens twee kranten, H. op 27.03.1999 en R. (stukken 2a en 2b).

Eén en ander heeft geleid tot wat men bloedwraak noemt, een vete tussen twee families, waarbij langs beide kanten slachtoffers gevallen zijn.

Over bloedwraak in Turkije is reeds geschreven, o.m. in de Algemene Ambtsberichten Turkije van MinBuZa Nederland van 28.01 en 13.12.2005."

NOTA Verweerder: *deze houdt voor dat*

- *De RvV enkel een marginaal toetsingsrecht heeft, wat op zich niet betwist is*
- *Verzoekers wel degelijk internationale bescherming kunnen vragen, doch dat verweerder niet bevoegd is om de status van asiel of subs.bescherming te verlenen*
- *Dat het Turks vonnis en de 2 krantenartikelen niet vertaald werden, ook al werd dit niet opgemerkt in de bestreden beslissing*
- *Dat niet duidelijk wordt aangegeven waarom die feiten - schietpartij met doden langs beide kanten - aanleiding zouden vormen tot bloedwraak en dus dat er geen verband bestaat /wordt aangetoond tussen die familievete en de individuele vrees van verzoekers*
- *Dat verzoekers dus ook niet "dienstig" beroep kunnen doen op algemene informatie*
- *Een incorrecte feitenvinding werd niet bewezen*

REPLIEK Verzoekers:

1. *Zij betwisten niet dat verweerder geen bevoegdheid om de status van hetzij asiel hetzij subs.bescherming toe te kennen doch stellen dat zij niet door de "filter" van art.51/5 Vreemdelingenwet - wat wel tót de bevoegdheid van verweerder behoort - geraken met verwijzing naar de beslissing van verweerder d.d.26.7.2011 (Annexe 26quater), zodat hun enige mogelijkheid is om de toepassing van art.9bis te vragen.*

2. *De besproken bewijsstukken zijn niet vertaald geraakt, bij gebrek aan financiële middelen, doch verweerder heeft hiervan geen punt gemaakt in zijn beslissing ...Zij leggen echter geen bewijzen voor dat dit toepassing zou hebben op hun eigen situatie..."*

Zoniet, had verweerder om vertaling kunnen of moeten vragen.Dit is niet gebeurd en klaarblijkelijk heeft verweerder het als bewijsstuk aanvaard.

3. *Verweerder is dus evenmin goed geplaatst, nu hij het Turks vonnis van 7.5.2004 en de twee krantenberichten als stukken heeft aanvaard, om te stellen dat er geen enkel bewijs voorligt van het verband tussen deze schietpartij op 26.3.1999, een gevolg van een familievete, en hun vrees en daaropvolgende vlucht uit Turkije richting Servie.*

Verweerder bezondigt zich hier manifest aan "incorrecte feitenvinding"

4. *Verweerder ontkent, ten onrechte, de bewijskracht van algemene rapporten:*

- *de verzoeker moet echter vooreerst de materiële mogelijkheid hebben gehad tót aanwending van deze informatie*
- *voornamelijk rapportage van (onafhankelijke) internationale organisaties, die recent is en die toepasselijk kan zijn op het concrete geval, wordt door het EHRM meer en meer als bron gehanteerd."*

2.2. De verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De

toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit het middel blijkt dat verzoekers het motief van de bestreden beslissing bekritisieren dat stelt:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoekers vroegen op 21.06.2011 asiel in België aan. Doordat betrokkenen reeds eerder asiel hadden aangevraagd in Hongarije, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Hongarije. De Hongaarse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op datum van 22.07.2011. Bovendien dient hierbij te worden gesteld dat Hongarije gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.07.2011 een bijlage 26quater af, hen betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor hun asielprocedure in België afgesloten werd. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen geen hoger beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de asielaanvraag. Het indienen van een regularisatieverzoek kan echter geen soort van "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing. Dit vormt bijgevolg geen element waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen in het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor mogelijke wraakacties van een andere familie te Turkije. Zij leggen een vonnis uit Turkije voor net als enkele krantenartikels. Zij leggen echter geen bewijzen voor dat dit toepassing zou hebben op hun eigen situatie en dat hun leven in Turkije in gevaar zou zijn. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor mogelijke wraakacties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar rapporten van het MinBuZA Nederland en het Hungarian Helsinki Committee kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in respectievelijk Turkije en Hongarije en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de vernoemde artikels. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2011 werd afgeleverd onder de vorm van een bijlage 26quater, waarbij de verantwoordelijkheid van Hongarije werd bepaald voor de afhandeling van de asielaanvraag. Dit wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers betwisten evenmin dat deze beslissing, bij gebreke aan het aanwenden van enig beroep, definitief is. Zij stellen dat deze zelfs prima facie gegrond was.

In de aanvraag en thans in het middel houden verzoekers voor dat pas in een later stadium (met name het rapport Access to Protection Jeopardized, Hungarian Committee van december 2011 en het rapport UNHCR, Hungary as a country of asylum van april 2012) informatie ter beschikking kwam omtrent de concrete problemen met de Hongaarse asielprocedure en het gevaar dat zij zouden teruggestuurd worden naar Servië, land waar zij naar eigen zeggen jarenlang legaal verbleven.

Verzoekers houden met andere woorden aldus voor dat er na de beslissing tot weigering van verblijf van 26 juli 2011 gewijzigde omstandigheden voorhanden waren. Desalniettemin dient er vastgesteld te worden dat verzoekers nalieten een nieuwe asielaanvraag in te dienen en dat overigens voor zij deze informatie kenden evenmin gevolg is gegeven aan het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij kon op kennelijke redelijke wijze oordelen dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis niet een vorm van hoger beroep kan zijn tegen een beslissing afgeleverd onder de vorm van een bijlage 26quater.

Er wordt overigens opgemerkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat verzoekers evenmin op dienstige wijze de schending van artikel 4 Handvest of van artikel 3 EVRM kunnen aanvoeren nu de bestreden beslissing niet impliceert dat verzoekers moeten terugkeren naar Turkije, Servië of Hongarije maar enkel erop wijst dat verzoekers hun aanvraag in het buitenland dienen in te dienen. Dienaangaande wordt er ten overvloede nog opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag te kennen gaven dat het in Nederland mogelijk is om op grond van artikel 3 EVRM een verblijfsvergunning te verkrijgen en dat verzoekers bijgevolg zelf aangeven het mogelijk is al daar hun aanvraag in te dienen.

Verzoekers menen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissing oordeelt dat geen bewijzen worden voorgelegd van hun vrees voor wraakacties van een andere familie van Turkije, terwijl zij een Turks niet vertaald vonnis voorlegden en enkele krantenartikels. Zij citeren uit hun oorspronkelijke aanvraag en stellen dat de bestreden beslissing hen niet verweet deze stukken onvertaald neer te leggen.

De stelling van de verwerende partij in de nota dat *"Het loutere feit dat hierop niet uitdrukkelijk werd gewezen in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan de gegeven motivering in verband met de genoemde stukken:*

"Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor mogelijke wraakacties van een andere familie in Turkije. Ze leggen een vonnis uit Turkije voor net als enkele krantenartikels. Zij leggen echter geen bewijzen voor dat dit toepassing zou hebben op hun eigen situatie en dat hun leven in Turkije in gevaar zou zijn. De loutere vermelding dat verzoekers vrezen voor mogelijke wraakacties volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Verzoekers laten immers na te formuleren waarom die stukken op rechtstreekse wijze en voldoende zouden aantonen dat hun voorgestelde vrees gegrond is.

Verzoekers geven zelf aan dat geen leden van hun kerngezin bij de schietpartij waar zich op beroepen waren betrokken. Zij noemen de personen die bij het incident betrokken waren, zowel in het initiële aanvraag als in het inleidend verzoekschrift 'familieleden', zonder enige duiding. Zij stellen enkel dat verzoekers vader en oom in de gevangenis werden opgesloten naar aanleiding van de feiten. Hierbij laten ze na het verband tussen die feiten onderling aan te duiden.

Zij verduidelijken evenmin om welke redenen die feiten een vrees op bloedwraak in hun hoofde zouden doen ontstaan. De oorsprong van hun vreës wordt niet aangeduid.

Zij laten bovendien na enige verwantschap te bewijzen.

Ze blijven in gebreke het bestaan van enig concreet verband te aan te duiden tussen de feiten waar zij zich op beroepen en de door hen voorgestelde vrees, laat staan dat zij dit verband zouden trachten te staven.

Gelet op het feit dat verzoekers het concreet belang en de specifieke functie van de ter bewijs voorgelegde stukken niet duiden, is het niet kennelijk onredelijk voor verwerende partij om die stukken

niet te weerhouden als bewijs van buitengewone omstandigheden ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dit wordt ondersteund in het inleidend verzoekschrift op p. 6, waarbij verzoekers een passage uit de initiële aanvraag citeren en naar aanleiding waarvan zij stellen een begin van bewijs te hebben aangebracht, zonder in het geciteerde passage enig verband aan te duiden tussen de familieveten en hun individuele vrees.

Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd, volstaat de loutere verklaring dat zij vrezen voor hun leven, niet.

Gelet op het feit dat zij geen aanvaardbare bewijzen aanbrengen waaruit zou blijken dat hun leven in gevaar is, kunnen ze zich evenmin dienstig beroepen op algemene informatie inzake de situatie in Turkije, waaronder het rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. De bestreden beslissing werd terecht in overeenstemming met dit principe gemotiveerd. Verzoekers menen onterecht dat in de bestreden beslissing zou worden gesteld dat dergelijke informatie als zodanig niet nuttig of niet relevant is.”, is correct. Ook thans zijn de voormelde stukken niet vertaald zodat de Raad, die de Turkse taal niet machtig is eveneens slechts kan vaststellen dat verzoekers zich beperken tot beweringen ter staving van hun vrees en enige controle over de juistheid van de beweringen voor de Raad onmogelijk maken. Het gegeven dat de bestreden beslissing geen melding maakt dat de stukken niet zijn vertaald doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er weze nog opgemerkt dat het de aanvragers toekomt hun aanvraag te staven en met de nodige vertaling te bezorgen aan de verwerende partij en niet dat het de taak is van de verwerende partij om steeds voor een vertaling te zorgen.

Nu de verzoekers hun vrees niet met het minste begrijpbaar bewijs ondersteunde, zij nalieten hun nieuwe vrees kenbaar te maken via het indienen van een (nieuwe) asielaanvraag, de weigering tot verblijf van 26 juli 2011 nooit hebben aangevochten kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekers door louter te verwijzen naar de “rapporten van het MinBuZa Nederland en het Hungarian Helsinki Committee” geen buitengewone omstandigheden aantoonde omdat zij zich beperken tot een loutere bewering. Temeer in casu de bestreden beslissing evenmin noodzakelijkerwijze inhoudt dat verzoekers hun aanvraag dienen in te dienen in één van de landen waar zij voorhouden te vrezen voor hun leven en de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De arresten van de Raad waarnaar verzoekers verwijzen zijn niet dienstig gelet op de eigen situatie van verzoekers die evenmin aantonen dat hun situatie gelijkaardig is aan deze vervat in de arresten waarnaar zij verwijzen.

Artikel 3 van het EVRM, dat een zelfde strekking kent als artikel 4 van het Handvest, bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer*” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Ten overvloede:

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §

108 in fine). Verzoekers tonen niet aan dat er omstandigheden zijn eigen aan hun zaak waardoor er een gevaar bestaat van slechte behandelingen. Hun vrees wordt door niets gestaafd.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen, wat in casu niet het geval is (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Verzoekers tonen niet aan tot een dergelijke groep te behoren. Hun stilzwijgen en gebrek aan ageren tast de geloofwaardigheid van hun vrees aan.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is, wat in casu ontbreekt (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Verzoekers tonen dergelijke onmogelijkheid niet aan en hun stelling dat hun enige mogelijkheid erin lag een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen kan niet gevolgd worden omdat zij steeds, mits er nieuwe elementen voorhanden zijn, een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen.

Een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt niet aangetoond.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN